

Az új transzferáras rendelet előírásai több ponton teljesíthetetlenek.

A transzferár-nyilvántartások készítéséről szóló új 32/2017 (X.18) NGM rendelettel a jogalkotó láthatóan meg akart felelni az EU vonatkozó előírásainak, a NAV igényeinek és nem utolsósorban a nagy könyvvizsgáló cégek üzleti elképzeléseinek. A szereplők által támasztott sok követelmény azonban oda vezetett, hogy végül egy csomó teljesíthetetlen, és olykor értelmetlen előírás került a jogszabályba.

Az új szabályozás az Európai Unióban található kapcsolt vállalkozások transzfer árképzési dokumentációjára (EU TPD) vonatkozó magatartási kódexről szóló állásfoglaláson (2006/C 176/01) alapszik, de azt a jogalkotó olyan mértékben továbbfejlesztette, hogy már csak a struktúrájában emlékeztet a magatartási kódex előírásaira, kötelező tartalmi elemeiben jóval túlmutat azon.

A néhány héttel ezelőtt elfogadott NGM rendelet szerint a 2018-as adóévre vonatkozóan már nem készíthető a vállalkozások által szinte kizárólagosan választott „önálló nyilvántartás”, hanem csak egyfajta „magyaros” masterfile concepten alapuló dokumentáció lesz elfogadható.

A rendelet szerint, ahhoz, hogy ne legyen kiszabható a 2-4-8 millió Ft-os mulasztási bírság, kétféle dokumentummal kell rendelkezni: „fődokumentum”-mal és „helyi dokumentum”-mal. A fődokumentum az, amelyet – jellegeből adódóan – csak a cégcsoport központjában lehet összeállítani, és éppen ezzel van a nagyobb gond: az elfogadott jogszabály, ugyanis számtalan olyan elem megjelenését teszi kötelezővé a fődokumentumban, amelyet a fentiekben hivatkozott magatartási kódex nem tartalmaz. Így azonban a multinacionális vállalkozások magyar tagjainak nem marad más választásuk, mint

1. meggyőzni a cégcsoport központját arról, hogy az egyedi magyar előírásoknak megfelelő tartalommal készítsék el a fődokumentumot, vagy
2. önmaguk igyekeznek összegyűjteni – és a megfelelő formába rendezni a cégcsoportra vonatkozó információkat.

Egyik fentiekben vázolt irány sem kecsegtet sok reménnyel, mivel Magyarország gazdasági súlya, és az itt működő – többnyire gyártó, bérnyújtó és disztribúciós – cégek cégcsoporton belül betöltött szerepe nem teszi lehetővé a magyar vállalatvezetőknek, hogy meghatározzák a cégcsoport transzferár dokumentációs politikáját, sőt, a legtöbb esetben még csak azt sem tudhatjuk biztosan, hogy kik a kapcsolt vállalkozásaink.

A dolog vége tehát könnyen az lehet, hogy a Magyarországon működő társaság legnagyobb igyekezete ellenére sem fog tudni bemutatni egy hibáktól és kihagyásoktól mentes fődokumentumot, így pedig a revizor jóindulatán múlik majd, hogy fizetheti-e a milliós mulasztási bírságokat.

A kapcsolt vállalkozások körének hazai szabályai, illetve az e szabályozáson alapuló „csoport” kifejezés is sok galibát fog okozni. Könnyen előfordulhatnak ugyanis olyan helyzetek, hogy a magyar szabályok szerint kapcsolt vállalkozásnak minősülő – így a transzferár-nyilvántartásba bevonandó – cégek

más országok szabályozása szerint nem minősülnek kapcsolt vállalkozásnak, ennek következtében pedig a dokumentáció ismét hiányos lesz.

A fentiek mellett számos fogalmi hiányosság nehezíti majd a dolgunkat: a rendeletben nem került definiálásra az összehasonlító elemzés fogalma – holott e fogalmat a jogalkotó látszólag az OECD transzferár irányelveiben foglalttól eltérő tartalommal használja –, a dokumentációban szót kell ejteni a jelentős szolgáltatási megállapodásokról, a jelentős immateriális javakról, a jelentős érdekeltségekről, és a jelentős üzleti átszervezésekről, ám arról, hogy kinek a szempontjából és hogyan kell megítélni valaminek a jelentőségét, nem kapunk támpontot.

Végül – de nem utolsó sorban – a fődokumentum elkészítésére előírt határidő gyakorlatilag teljesíthetetlen az év elejéhez közel eső egyesülések, szétválások és jogutód nélküli megszűnések esetén, mindezekre figyelemmel pedig javasolt a rendelet mielőbbi módosítása.

2017. 11. 05.

Kerényi Máté Fülöp
kamarai tag könyvvizsgáló, adószakértő,
az Adótanácsdók Egyesületének
szervezetefejlesztési alelnöke